

Андрій Бачинський

Канікули Гстапа і Даринки

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.161.2

Б 32

Бачинський Андрій

Б 32 Канікули Остапа і Даринки [Текст] : повість / Андрій Бачинський. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 264 с.

ISBN 978-966-448-289-6

Непосидючі допитливі близнята, які мешкають у Львові, не люблять нудьгувати.

Нові, не менш захопливі пригоди цього літа знаходять їх у Криму та Прикарпатті.

Як і раніше, близнята іноді сваряться, однак ніколи не залишають одне одного в біді. Нові легенди та перекази, нові чарівні предмети й герої. Нові пригоди, здавалося б, там, де їх не може бути. Нові знання, нові друзі й нові дитячі витівки.

І як завжди — куди ж без їхньої меншої сестрички Оленки?

УДК 821.161.2

© Андрій Бачинський, текст, 2024

© Олександр Шатохін, художнє оформлення, 2024

© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-289-6 Усі права застережено

Частина перша

Мушля, син володаря морського

На море

— Тату, ну тату, ну чому ми не їдемо в Косів? — ображено скиглила Дарина. — Ти ж нам обіцяв ще минулого літа.

— Ще раз повторюю: ми їдемо на море. Ти не хочеш на море?

Остап спостерігав за суперечкою сестри з татом і нервово гриз нігті. Авжеж, йому дуже хотілося на море, але діти цілий рік чекали, що влітку поїдуть на Гуцульщину й продовжать пошуки скарбів Олекси Довбуша, розпочаті позаминулого року в скелях біля Болехова.

Щоб припинити суперечку, батько виклав на стіл квитки на потяг «Львів–Сімферополь». Дарина понуро зітхнула, зрозумівши, що нічого не змінить, і пішла збиратися в дорогу...

Оленка, на жаль, не могла поїхати разом з усіма, бо трохи застудилася й кашляла, тому вирішили залишити її у бабусі. Мама з татом хвилювалися, що мала розплачеться й вередуватиме, але дівчинка досить спокійно прийняла звістку про те, що побуде в селі. Навіть сказала: «А я й не хочу їхати. Мені з бабусею буде спокійніше, тут мене ніяка королева не вкраде і кров мою не вип'є! Ось так!».

Після поїздки у Кременець Оленка часто розповідала про вершника, який викрав її з-під носа у тата з мамою, про відьму, яка вбивала маленьких дітей, і про те, як Остап із Дариною пробралися через коридор часу й урятували її. А деколи прокидалася посеред ночі й просто плакала. Батьки не розуміли, що це таке вигадує мала фантазерка, але особливо не переймалися, списуючи все на занадто емоційний характер дитини. І сьогодні вони лише здивовано переглянулися й промовчали.

Остап із Дариною, які сиділи поруч і все чули, промовчали теж, лише схилили

голови, щоб не видати своїх почуттів. Вони, на відміну від Оленки, вже навчилися берегти свої таємниці...

Остап, Дарина і Оленка дуже любили їздити потягом. Тільки-но вони сідали у вагон, одразу замикалися в купе й уявляли себе машиністами електровоза або моряками підводного човна, а найчастіше — астронавтами із «Зоряних воєн». Остап завжди був Дартом Вейдером, Дарина — принцесою Леєю, а Оленка — Люком Скайвокером. Щодо розподілу ролей не сперечалися ніколи, зате постійно сварилися через те, хто займе верхні полиці, адже дітей було троє, а полиці тільки дві. Оленка сама, без сторонньої допомоги, ще не могла вибратися нагору, тому голосила найдужче. Врешті тато не витримував і примусово «підселяв» малу до когось із старших.

Цього разу про верхні полиці ніхто не сперечався. Без галасу й Оленчиного плачу було навіть якось сумно їхати. Остап із

Дариною лежали собі, заколисані стуком вагонних коліс, і уявляли, як вони купаються в теплому морі й ніжаться на піску під сонцем. Діти були впевнені, що де-де, а в Криму вже точно жодні відьми, чаклуни й привиди не зможуть перетворити їхній спокійний відпочинок на безкінечний коловорот неймовірних пригод...

У Сімферополь потяг приїхав о дев'яній ранку, а ще за дві з половиною години тролейбус «Сімферополь–Ялта» висадив Даринку, Остапа та їхніх батьків на станції курортного міста Алушта.

Тато домовився про оренду житла заздалегідь, тож господарі будинку вже зранку чекали гостей. Батьки пропонували дітям відпочити з дороги, але тим не терпілося скоріше скупатися й повалятися на піску. Вони наперебій доводили, що не потомлені, й узагалі, якщо приїхали на море, то немає чого розсиджуватися — треба негайно йти на пляж. До пляжу було недалеко, і вже за

двадцять хвилин діти, мов спрагли звірята після тижневого блукання в пустелі, з розгону «влетіли» у хвилі й з несамовитим вереском почали хлюпалися у воді.

За годину мама погнала дітей додому — щоб не згоріли на сонці. Остап із Дариною опиралися й вимагали продовження сонячно-водних процедур, та мама була невблаганною. Вдома двійнята набундючилися й ображено мовчали до вечора. «Розтопити» дитячу образу вдалося лише татові, який приволік із базару величезний кавун — кілограмів, мабуть, на десять. Той виявився таким солодким і соковитим, що брата й сестру довелося мало не за вуха відтягати, коли вони за кілька хвилин змололи половину кавуна.

Ситі й потомлені, заколисані шумом моря, що долітав крізь прочинене вікно, діти позасинали.

Наступного дня батьки дозволили Остапові й Дарині побути на сонці трохи довше. День у день засмага все густіше вкривала дитячу шкіру, і мама вже не боялася так

сонячних опіків. Тож біля моря діти товклися мало не з ранку до вечора, з перервами на обід та вечерю.

У кінці серпня відпочивальників меншає — усі поспішають готувати дітей до школи. Тому, хоча місця на пляжі тепер було вдосталь, Остапа з Дариною це не тішило, адже не залишилося ровесників, з якими можна було потоваришувати й погратися. Та й купатися в морі вже піднабридло, тож Дарина з Остапом розважалися тим, що будували піщаний замок і змагалися з морем: хвилині час від часу брали замок в облогу й злизували його неприступні стіни, а діти тут же намагалися його відбудувати. Раптом у рівчаку біля замкової вежі Дарина помітила щось блискуче:

— Остапе, поглянь, що це? — покликала вона брата.

Він присів навпочіпки, уважно роздивився те щось і вигукнув:

— Та це ж мушля, тільки дуже велика! Я собі її заберу.